

T och óók een taak

door Betsy.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

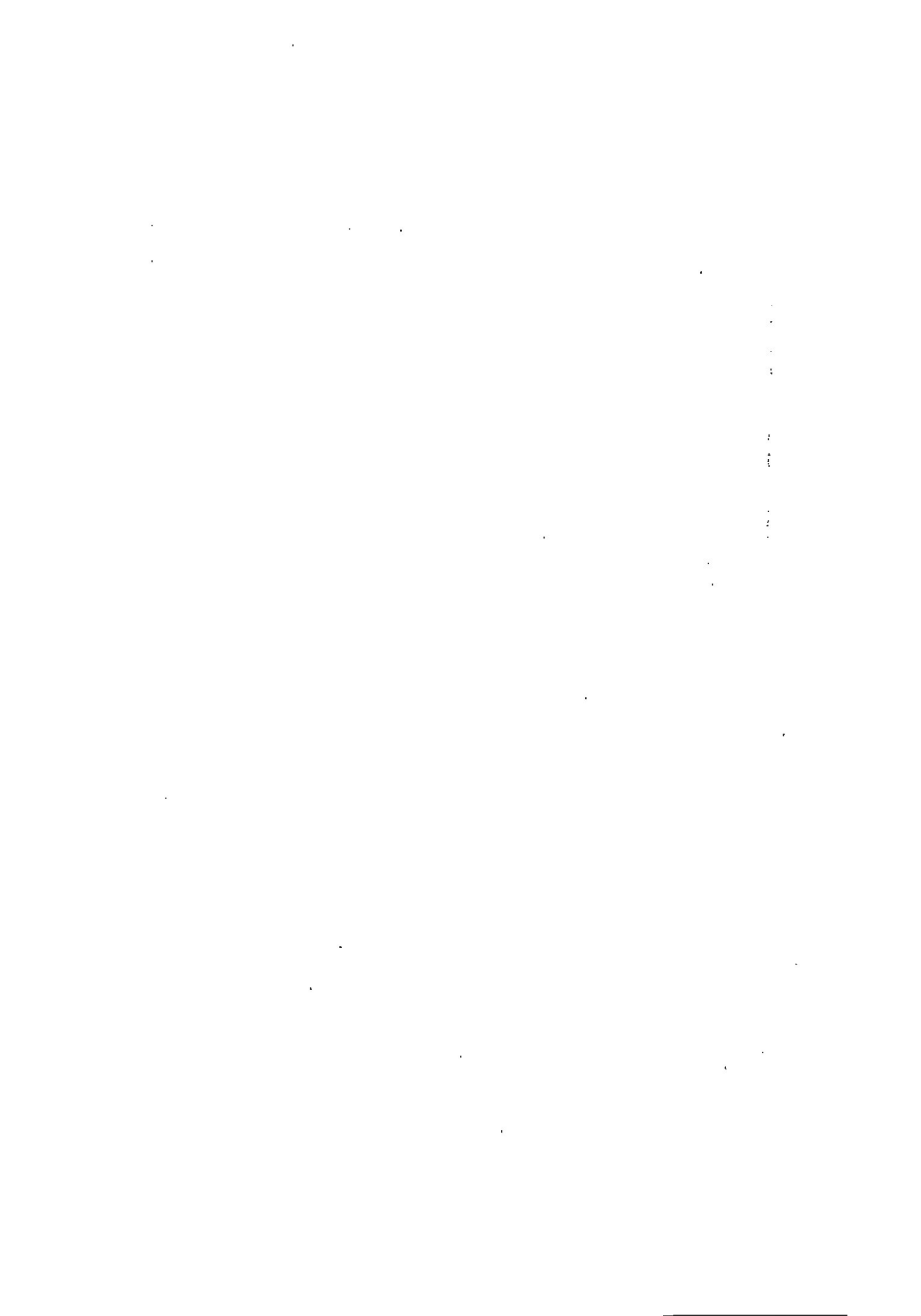
TOCH ÓÓK EEN TAAK

DOOR

B E T S Y

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Freeling

I.

Daar zat ze weer, in grootvaders ouden leunstoel met de versleten matten zitting; toch zacht; want moeder had van een afgedankt gebloemd gordijn, uit haar werkhuis meegebracht, twee nieuwe kussens er voor gemaakt, lekker dik gevuld; één om op te zitten, en één om tegen te leunen met haar arm ruggetje, dat soms zoo'n erge pijn kon doen. Haar krukjes stonden er naast, onder haar bereik; want er was niemand die ze haar aan kon geven, als ze eens op wilde staan; en zonder die steunsels kon ze geen voetje verzetten.

Zoo zat ze daar dag aan dag; meestal heel alleen, nu grootvader dood was; — die lieve, goede grootvader, die zoo prettig vertellen kon van toen hij nog een jongen was, onderwijl hij de aardappelen schilde, of andere dingetjes in het huishouden deed. En moeder was den laatsten tijd bijna elken dag uit.

„Wel kindlief, dat is eerder een reden om dankbaar te zijn dan om te klagen. Waar moesten we anders van leven?” zei moeder wel eens, als ze 't'er over had, dat het zoo zeurig was en de tijd haar zoo lang viel, met moeder zoo'n heelen dag weg. En ja, daar had

moeder toch ook eigenlijk wel gelijk in. Toen vader nog leefde, verdiende *die* het geld, en kon moeder bij haar en den ouden grootvader thuisblijven. Maar toen vader ziek werd en stierf, moest moeder er op uit.

Moeder was een flinke, heldere vrouw, daar stond ze bij iedereen voor bekend. De menschen hadden haar graag; daarom had ze ook zooveel werkhuizen. En met voldoening keek Elsje het kamertje rond waar ze zat; klein, armoedig vertrekje; maar zindelijk en knap; en zoo vriendelijk met het lieve zonnetje, dat zoo lekker warm door het raam op haar bloemetjes scheen, in de roodgeverfde potjes.

Nu, de zon mocht hier gerust binnenkomen en alles bekijken. De heldere ruiten; de witte vitrage-gordijntjes; het glimmende tafelzeil; de blinkende koperen sloten aan grootvaders Statenbijbel op het bruine kastje; het gepoetste fornuisje er tegenover; de houten vloer, hier en daar nog vochtig van het schrobben, met onder de tafel een stukje kleed, oud, maar toch heel; het hangklokje met de koperen gewichten, die zelf als zonnetjes straalden; de matten stoelen met niets er op, — alles even ordelijk en schoontjes. Dat deed allemaal moeder, 's morgens in de vroege, als *zij* nog in bed lag. En als moeder dan klaar was, en

háár geholpen, en boterhammen, melk, breikous, boekjes, en wat ze zoo'n dag zooal meer noodig kon hebben, bij haar neergezet had, dan ging moeder weg, om pas 's avonds terug te komen. Moeder was dan soms wel erg moe. Ze zei het niet, maar je kon het zien. En in plaats van dan eens een poosje rustig te kunnen zitten, moest moeder bij haar eigen ook nog weer van allerlei doen. Anders kon *zij* nog wel eens zoo'n beetje helpen; maar nadat ze van den winter zoo erg de influenza had gehad, was het weer heelemaal mis. En het bleef maar zoo; ze voelde zich niets sterker worden. Alles maakte haar moe, tot het zitten toe.

„Dag meid! Hoe is het er mee?”

Het was de gemoedelijke schreeuwstem van de overbuurvrouw, die aan Elsjes moeder beloofd had, een oog op haar huisje te houden terwijl deze weg was; wat trouwens niet moeilijk was op dat stille, smalle buitenwegje, waar maar enkele van die arbeidershuisjes stonden, en niemand kwam, die er niet bepaald wezen moest.

De buurvrouw hield dan ook trouw woord. Menig groetje werd er gewisseld; menig vriendelijk woordje naar den overkant geroepen, als ze buiten kwam en Elsje haar raam open had. En in het middaguur, als haar potje gekookt was, kwam ze altijd even bij haar binnen

gewipt met een warm hapje; „dan hoeft het schaap niet tot 's avonds te wachten, op het prakje dat haar moeder meebrengt, eer ze wat warmes in d'r lijfje krijgt,” redeneerde ze.

Dat vriendelijk gedoe van de goedhartige buurvrouw gaf nog zoo'n beetje vertier voor de eenzame invalide, die dan ook altijd blij was, als ze buurvrouws gebruind gezicht om het hoekje van haar kamerdeur zag glunderen, en vol aandacht luisterde naar de dorpsnieuwtsjes, die ze meebracht; want buurvrouw wist altijd wát.

Nú had ze 't ook weer druk; nõg drukker zelfs dan anders. Maar dat had een reden, want 't gold heden een, voor haar althans, bijzonder belangrijke zaak. Het oudste meisje van haar dochter namelijk, — Janna, Elsje kende haar wel — had toch zoo'n mooi dienstje gekregen! Ja. „En,” kwam er opgetogen, „nou geef ik *jou* te raden wáár!”

Elsje werd nieuwsgierig. „Bij menschen op het dorp?” vroeg ze.

„Ja. In de stad zou d'r moeder haar nog niet willen hebben; zoo'n jong ding.”

„Misschien wel bij den burgemeester,” giste Elsje.

„Nee; zülke hooge nou niet.”

„Bij den notaris?”

„Ook niet.”

„'k Weet het! Bij den dominee!”

„Mis. Maar bij den dokter.”

„Ja-a?”

„Ja; wat zeg je er van. De mevrouw is zelf om d'r geweest. Ze had allang een oogje op Janna, zei ze. Voor dagmeisje, om te beginnen. Voor de bel; en 's met de kleintjes uit; en verder de groote meid wat helpen. En dan een gulden in de week, en den kost. — Mooi, hé? Mensch, die Janna is toch zoo blij. En m'n dochter niet minder, dat spreekt. 't Is alweer een verlichting, hé. De ziel is ook al jaren weduwvrouw. Janna is een aardig, vlug meissie, al zeg ik het zelf. Ze zal het er best koersen. — Maar kijk nou eerst 's wat ik hier voor je heb! Pannekoekies met suiker. Expres dunnetjes voor je gebakken. Dat had je niet gedacht, hé? Daar, peuzel jij die nou maar 's lekkertjes op, eer ze koud worden. En nou ga ik; anders is de baas nog eerder thuis dan ik. — Dag Els! Smakelijk eten, hoor! 'k Zal zoo meteen het bord wel komen halen!”

En een oogenblik later stond de drukke praatster weer aan den overkant, heel niet vermoedend dat haar zoo wèlgemeend bezoek haar buurtje heden meer kwaad dan goed had gedaan.

En toch was het zoo. Elsje was er heelemaal neerslachtig door geworden. Ze zag

aldoor Janna vóór zich; die groote, flinke, stevige Janna, met haar dikke, roode wangen. En daarnaast haar eigen stumperig persoontje, zooals ze zich dien morgen nog pas in het spiegeltje boven den schoorsteen had gezien, — klein, mager, bleek, met uitgegroeiden rug en hooge schouders; en beenen waarop ze niet kon staan. Wat een verschil! En ze waren toch even oud; allebei veertien. Maar Janna leek veel ouder, terwijl je er háár nog geen twaalf geven zou. Maar Janna was ook gezond, en *zij* gebrekkig en ziekelijk; al van haar vierde jaar af, toen ze achterover van dien hooiwagen was gevallen. Ze was voor dood opgenomen, had moeder haar later verteld. 't Was een wonder dat ze in 't leven was gebleven. Maar ze had maanden en maanden plat achterover moeten liggen; en het had jaren geduurd eer ze, met behulp van een paar krukken, weer zoowat loopen kon. Ze was na dien tijd nooit meer gezond geweest. Moeder zei dikwijls: „Ik ben toch maar wát blij dat ik je nog heb.” Maar wat had moeder eigenlijk aan haar? Niks als last. Als ze er niet was, zou moeder het veel gemakkelijker hebben. Dan hoefde moeder haar niet te eten te geven, en haar niet als een klein kindje te helpen. — Hè, was ze toch ook maar zoo

flink als Janna! Dan kon ze mee den kost verdienen, en hoefde moeder niet alles alleen te doen. Ze zou ook best in een dienst willen. Mocht *zij* Maandag maar naar den dokter. De dokter was zoo'n aardige man! En de mevrouw was ook zoo'n lief mensch! En zulke dotjes van kinderen! Die mocht Janna nu gaan rijden, in dat mooie wagentje. En dan een heelen gulden, iedere week! O, als dat nu háár dienst eens werd! Maar dat kon nooit. Ze kon nooit meer heelemaal beter worden; dat wist ze heel goed. Dat kòn niet. 't Was toch wel akelig als je pas veertien jaar was, altijd zoo'n sukkel te moeten blijven, in bed of op een stoel, terwijl alle menschen werkten. Ze kon nog niet eens lang achter elkáar breien; dan was ze alweer moe, en kreeg ze pijn in haar rug.

Al die gedachten woelden door Elsjes hoofdje sedert buurvrouw haar verlaten had. De donkere, droef-starende oogen, die zoo groot leken in het smalle, witte gezichtje, kwamen vol tranen, en de vraag drong zich aan haar op, wat ze toch eigenlijk op de wereld deed, en waarom de Heer haar maar niet liever weggenomen had, van den winter, toen ze zoo ziek was. Ze was immers toch tot niets nut. Had ze maar met grootvader mee mogen gaan naar den Hemel! — En door de heldere

ruitjes tuurde ze, over het groen van de boomen heen, naar boven, naar de klaar-blauwe lucht, waarachter ze zich den Hemel verbeeldde, en hoe heerlijk grootvader het daar nu hebben zou. En dan, ineens, dacht ze weer, met iets spijtig, aan Janna, met haar dikke, roode wangen; aan Janna, die altijd gezond was, en bij den dokter dienen, en een gulden in de week verdienen ging. Toen viel haar oog op de pannekoekjes, die nog onaangeroerd vóór haar stonden. Straks zou buurvrouw om het bord komen, en dan was het nog niet eens leeg. Lusteloos trok ze 't naar zich toe. Ze waren heelemaal koud geworden.

II.

Juist had Elsje 't laatste hapje binnen, toen er tegen het raam werd getikt, en ze het vriendelijke gezicht van het jonge domineesvrouwtje naar binnen zag gluren.

Elsjes gezichtje klaarde oogenblikkelijk op. Ze vond het altijd prettig als de mevrouw van den dominee haar op kwam zoeken. Blij knikte ze van ja op Mevrouw's vraag of ze binnen mocht komen. En toch ach, ze kon het niet helpen, m  ar toen haar bezoeker, na

een voorraad kersen uit haar taschje te voorschijn gebracht en op het leege bord gelegd te hebben, zoo vertrouwelijk naast haar kwam zitten, en haar handje nam, en ze nu eens uitvoerig vertellen moest hoe ze 't gemaakt had, sedert ze elkaar 't laatst gezien hadden, toen kon het arme kind zich heusch niet goed houden, en was haar eenig antwoord een tranenstroom.

Maar mevrouw Pors had bijzonder slag om met bedroefde menschen om te gaan; en zoo wist ze ook het schreiende Elsje spoedig weer tot kalmte te brengen, en aan het vertellen te krijgen van wat haar nu toch zoo verdrietig had gemaakt. En die geduldige deelneming waarmee ze haar klachten aanhoorde! Ach, ze had toch zoo innig met het gebrekkige stumperdje te doen. Ze zat onder het luisteren maar aldoor het magere handje te streelen; en toen al het leed uitgeklaagd was, kwam er zoo echt moederlijk: „Ja, kindje, 't is een groote beproeving voor je. Ik begrijp zoo, dat er wel eens van die oogenblikken komen, waarin je 't zoo hartelijk anders zou wenschen. Maar,” klonk het dan weer opbeurend, „je moet nu niet zoo den moed laten zakken! Na lijden komt verblijden; dáár kunnen Gods kinderen zeker van zijn. Kijk het zonnetje weer eens vriendelijk schijnen, na dat vrees-

lijke onweer van vannacht. Kijk het groen er weer eens heerlijk frisch bij staan! Dat heeft die geweldige regen gedaan. Die heeft al het stof en vuil er afgespoeld. Zie je wel? Zoo gaat het in het menschenleven ook. Bij ons moet er ook zoo veel beter en reiner worden. En daar wil de Heer juist het lijden voor gebruiken. Door lijden geheiligd, zooals de Bijbel zegt. — Weet je wat *mij* altijd zoo troost als ik verdriet heb? De gedachte: de Heer weet alles van me; en Hij weet precies hoe het wezen moet. Hij weet wát goed en wát kwaad voor me is. En omdat Hij me liefheeft, zal Hij altijd 't beste voor me uitkiezen, al denk *ik* ook soms dat het 't slechtste is. — Vind jij dat ook geen troost? — Ik ga wel eens met mijn kleinen jongen naar Rotterdam; daar wonen mijn ouders, zooals je weet. En als ik daar dan met hem in die drukke straten loop, waar je maar werk hebt om op zij te gaan voor trams, en auto's, en fietsen, en wagens, dan houd ik hem altijd stevig aan een hand. Maar dat vindt hij dan niets prettig. Hij wil veel liever losloopen, zooals hier, op ons stille dorpje. „Los, Mammie! Los!” roept hij dan maar; en dan doet hij al zijn best om zijn kleine hand uit de mijne te werken. 't Ventje begrijpt nog niet dat het

juist uit liefde en tot zijn bestwil is, dat ik hem zijn zin niet kan geven, en doen moet, wat hij niet graag heeft. En zoo doet onze hemelsche Vader met Zijn kinderen ook. „Wat Ik doe weet gij *nu* niet, maar gij zult het *na dezen* verstaan,” zei de Heere Jezus tot Zijn discipelen. Later. Soms hier op aarde al; en anders zéker eens Boven. En dan zullen we den Heer er voor danken, dat het zóó en niet anders met ons ging. — *Is dat niet troostend?*”

Elkje knikte van ja. Maar ze moest toch nog telkens even aan haar oogen vegen, en die oogen stonden nog altijd droevig.

Mevrouw Pors zag het wel. Ze wist trouwens maar al te goed, dat het gemakkelijker is te troosten, dan zich te láten troosten. „Je kent de geschiedenis van Elia wel?” begon ze weer; „dien grooten profeet ten tijde van koning Achab en zijn goddelooze vrouw Izebel? Die heeft ook eens zoo bij de pakken neergezeten, omdat het niet ging zooals hij 't graag had. Die wou, in een moedeloze bui, ook maar dat de Heer hem wegnam, om van zijn verdriet af te wezen. Maar dat was geen goede wensch; en in plaats van er aan te voldoen, liet de Heer hem spijs en drank voorzetten, om nieuwe kracht te krijgen; want hij moest weer voort; aan het werk; de Heer had nog een heeleboel

voor hem te doen. En eerst toen dat alles af was, kwam de vurige wagen om hem naar den Hemel te brengen."

"Ik wou dat de Heer voor mij óók maar wat te doen had," verzuchtte Elsje.

"Wel, dat hééft de Heer, m'n kind."

Elsje keek een beetje ongeloovig. „Ja-a?“ vroeg ze. „Voor *mij*?“

„Stellig!“ klonk het beslist. „Daar hoef je niet aan te twijfelen. Er is geen mensch op aarde of hij heeft een roeping te vervullen. Janna, bij voorbeeld, is geroepen om gezond te zijn, en met haar jonge, frissche krachten den Heer te dienen, door trouw haar werk bij den dokter te gaan doen. En Elsje is geroepen om ziek te zijn, en den Heer te dienen door stil thuis te zitten en geduldig en blijmoedig haar lijden te dragen. En dát is zeker niet het makkelijkste van de twee. Maar de Heer wil ook dáár toe bekwamen, als bij Hem de kracht maar gezocht wordt. En, o, Elsje, je wéét niet wat een zegen voor anderen er van zülke zieken uit kan gaan! Is dat nu geen mooie taak, die de Heer je oplegt? En wie weet wat je nog meer te doen krijgt, eer het uurtje van heengaan voor je slaat. Ik denk daar aan wat ik eens gelezen heb van een zieken jongen, die ook dacht dat hij tot niets nut was. Wil ik

je dat nog eens even vertellen? Of denk je, dat je te moe zult worden van dat lange gepraat?"

„O, nee, nee!" riep Elsje. „Ik vind het juist zoo prettig als u lang blijft praten! En geschiedenisjes hoor ik zoo graag."

„Nu dan. Heb je wel eens gehoord van Tyrol, dat mooie land, met zijn hooge bergen? Daar woonde eens een arme weduwe met haar eenig kind, Hans; een goede jongen, die ook zoo graag voor zijn moeder had willen werken, maar niet kon, omdat hij zwak en ziekelijk was, net als jij. 't Was in den tijd van Napoleon I, den keizer van Frankrijk, die ook in ons land nog een poos den baas heeft gespeeld, en graag heel Europa naar zijn hand wilde zetten, tot de groote slag van Waterloo ons voorgoed van hem bevrijdde, en hij als gevangene naar het eiland St. Helena verbannen werd, waar hij een jaar of zes later gestorven is. Nu, die geduchte Napoleon had onder anderen ook besloten dat Tyrol aan Beieren komen zou. Maar de Tyrolers moesten daar niets van hebben. Ze waren vast besloten hun vrijheid tot het uiterste te verdedigen, en spraken af, dat, als de vijand kwam, ze elkander zouden waarschuwen door het ontsteken van vuren, boven op de bergen. — Nu lag het dorp, waar Hans woonde, juist op den doortocht van de

keizerlijke troepen, en kon de vijand daar dus elk oogenblik worden verwacht. Het heele dorp was dan ook in rep en roer. De mannen hadden het druk met het in orde maken van hun wapenen; de vrouwen met het verbergen van haar kostbaarheden. Alleen Hans en zijn moeder konden zich rustig houden; *zij* hadden geen schatten; en geen wapenen ook. — „Gelukkig dat jij niet dienen kunt, Hans! Anders hadden ze van jou ook een soldaat gemaakt,” zei zijn moeder op een avond; want ze was altijd erg bezorgd voor hem. Maar Hans zelf dacht er heel anders over. Hij was in zijn hart een dappere jongen, met een groote liefde voor zijn vaderland; en wat zijn moeder tot blijdschap stemde, was voor hem een oorzaak van oprechte droefheid. „Kon ik maar meevechten! Kon ik ook mijn land maar helpen verdedigen!” had hij al dikwijls in stilte gezucht, als hij de anderen zoo bezig zag. En nu zijn moeder dat zoo zei, kwam het ineens tot een uitbarsting bij hem. „Ik wéét wel dat ik nergens toe deug,” schreide hij. „Ik ben niets dan een lastpost. Het heele dorp is in de weer om klaar te zijn als de vijand komt, en *ik* moet het alles maar aankijken! *Ik* kan niets. Waarom ben ik op de wereld? Niemand heeft wat aan me!” — Zijn moeder schrikte er van. „Hans, m’n jongen,

spreek toch zoo niet!" zei ze. En ze sloeg haar arm om zijn hals en kustte de tranen van zijn wangen. „Denk je dat je nergens voor deugt," zei ze, „en dat niemand wat aan je heeft? En je moedertje dan? Wat moest die zonder haar Hans beginnen? Neen, m'n kind, de wijze Schepper zou je hier zeker geen plaatsje hebben aangewezen, als je nergens voor noodig was. De Heer heeft met ieder mensch Zijn doel, Hans; met een armen, zieken jongen ook, al kan hij niet voor zijn moeder werken of voor zijn land vechten." — Die woorden deden den jongen goed. Hij gevoelde dat zijn moeder gelijk had. De gedachte, dat *hij* hier ook noodig was, en zijn plaats op aarde niet nutteloos besloeg, troostte en bemoedigde hem; en van nu af was zijn gebed, of dit nog eens duidelijk mocht blijken. — Intusschen ging de eene dag na den anderen voorbij zonder dat er zich een vijand vertoonde. Door dat lange wachten verloren de Tyrolers veel van hun vrees; en, zooals dat gewoonlijk gaat, verslaptte naar die mate ook hun waakzaamheid. Daar kwam bij, dat er op dien tijd juist een groot dorpsfeest was, waar oud en jong deel aan nam; behalve alweer die weduwe met haar zieken jongen. Die bleven stil in hun huisje, in de bergen, en gingen op den gewonen

tijd naar bed. Maar midden in den nacht werd Hans wakker, met het benauwende gevoel dat de vijand in aantocht was. En of hij zijn best al deed om dien angst van zich af te zetten en weer in slaap te komen, het wilde hem niet gelukken. — „Ik zal eens opstaan,” dacht hij, „misschien gaat het dan wel over.” Maar dat hielp ook al niet; hij werd hoe langer hoe onrustiger. Eindelijk kon hij het in huis niet meer uithouden. Hij kleedde zich stil aan, want hij wilde zijn moeder niet wakker maken, en ging naar buiten. 't Was een mooie zomernacht. Zonder aarzelen liep hij het pad op, dat naar den heuveltop leidde, waar het alarmsein zich bevond. Tot zijn verwondering zag hij daar geen schildwacht zooals anders. Alles was in het dorp, bij het feest. Maar hij zag wat anders. Twee vijandelijke soldaten, die uit de struiken te voorschijn kwamen, en, geen onraad bemerkende, — want Hans stond achter een dikken pijnboom — seinen gaven aan hun makkers, die een eind verder stonden te wachten. Hans begreep, dat, als er niet onmiddellijk gehandeld werd, het dorp verloren was. Hij zond een vurig gebed op tot God; en zonder aan eigen gevaar te denken, greep de wakkere jongen het zwam, dat in den ouden pijnboom verborgen lag, stak een harsfakkel aan, en wierp die op den

gereedstaanden houtstapel. Hoog en helder gingen een oogenblik later de vlammen op. Het dorp was gered. — „We zijn verraden,” mompelden de soldaten. En bij het schijnsel van het vuur zagen ze een jongen wegloopen. Ze zonden hem een kogel na, en kozen toen zelf het hazenpad. — Hans voelde dat hij gewond was. De kogel was in zijn schouder gedrongen en gaf hem een stekende pijn. Maar hij kon zich toch nog naar beneden slepen, naar het dorp, waar hij al de feestvierders op het plein verzameld vond, vol verbazing naar het seinvuur starend, en elkander afvragend wie het aangestoken zou hebben, en waarom. „Ik heb het gedaan,” bracht Hans nog met moeite uit. „De vijand kwam. — Breng me naar huis, — naar moeder.” — Toen viel hij bewusteloos neer. Hij werd opgenomen. En toen ze het bloed zagen, dat uit zijn wond vloeide, twijfelde niemand meer aan de waarheid van zijn verhaal. Behoedzaam werd hij naar huis gedragen. En toen hij weer bijkwam waren zijn eerste woorden: „O, moedertje, ik ben zoo gelukkig! U hadt gelijk, moeder. De Heer had voor mij toch ook een taak.” — Het heele dorp was Hans dankbaar. En de sterke mannen zeiden: „Die zwakke stumperd heeft meer uitgericht dan wij allen bij elkaar.”

III.

Weer zat Elsje alleen. Ook haar tweede bezoeker was vertrokken. Maar ze was nu heel anders gestemd dan na het eerste bezoek. Ze gevoelde zich veel minder terneergedrukt, veel gemoediger. Dat kwam voornamelijk door dat verhaal van Hans. Ze had het heel mooi gevonden, en was blij dat de mevrouw het haar verteld had. Ze had in Hans een lotgenoot gevonden; en lotgenooten te hebben doet altijd goed. Ze zag merkwaardig veel overeenkomst in zijn leven en het hare. Allebei eenig kind van een arme weduwe, allebei sukkels; en, aardig, ze voelden, en dachten, en wenschten zelfs eender ook. — Hoe oud of Hans was? Ze dacht ook zoowat veertien. En wat een groot werk had die arme, zieke Hans nog gedaan! Zijn heele dorp gered! Maar dáárin zou ze wel nooit op hem lijken. Vijanden kwamen er in haar dorpje niet. En al kwamen ze, dan zou *zij* er toch nooit 's nachts zoo alleen op uit durven. Ze zou het ook [niet kunnen, geloofde ze. — Wat een dappere jongen was toch die Hans! Maar dát was nu het werk, dat de Heer voor hem te doen had; en nu maakte de Heer zelf dat hij durfde en kon. Als de Heer het háár te

doen had gegeven, zou ze 't zeker ook gedurfd en gekund hebben. Nú hoefde ze niet. Maar wat zou ze dan wèl hoeven? Want de Heer had voor iedereen een taak, had de mevrouw gezegd; en de moeder van Hans zei het ook. Hè, als *zij* ook eens iets doen mocht, waar het heele dorp haar dankbaar voor was! Maar nee! dáár zat hoogmoed achter; dát voelde ze dadelijk. Hè, wat had ze toch een zondig hart! Nu zat ze te verlangen om goed te doen en nuttig te zijn, en met dat *goede* verlangen dééd ze alweer kwaad. Nee, ze zou maar net doen als Hans; bidden; en dan wachten tot de Heer zelf haar een taak aanwees, zooals eens aan Elia. De Heer wist zelf het best wat ze kon. — Kom, ze moest toch nog 's probeeren om een poosje te breien; anders kwamen die kousen ook nóóit af; en moeder had ze zoo noodig. Ze had den heelen middag nog geen steek gedaan. Hè, de mevrouw moest haar iederen dag maar wat komen vertellen; dan was de tijd om eer je 't wist. — Jammer dat die kogel net raak was. Of Hans weer beter was geworden? En of hij nog lang had geleefd? Gelukkig dat hij dien nacht net niet kon slapen! Dat had zeker de Heer zoo gemaakt.

Zoo zat Elsje onder het breien alles nog

eens in haar eigen te verwerken. En toen, ineens, begon ze grootvaders lievelingslied te neuriën: „Wat God doet, dat is welgedaan.” Dat hadden ze wat dikwijls gezongen samen. Ze dacht heelemaal aan geen Janna meer.

Toen het begon te schemeren kwam moeder thuis; dat was voor moeder en dochter altijd het prettigste oogenblik van heel den dag. Maar ze bracht niets te bikken mee vandaag. Dat speet haar, voor Els.

Maar Elsje zelf vond dat niets erg.

„O, Moe,” zei ze, „dat geeft niemendal. Ik heb van buurvrouw lekkere pannekoeken gehad; daar ben ik nòg dik van. En weet u het van Janna, Moe? Die gaat dienen. Raad eens wáár!”

„Hoe zal ik het raden, kindlief. Daar zijn zooveel menschen op het dorp.”

„Bij den dokter. Echt, hé?” — En toen ging Elsje aan het vertellen wat buurvrouw er haar van gezegd had; heel opgewekt, zonder *iets* spijtigs.

En nú moest moeder raden, wie er 's middags bij haar was geweest.

„O, dat zie ik al aan je gezicht!” lachte moeder. „De mevrouw van den dominee.”

„Ja!” lachte Elsje terug. „O, Moe, de mevrouw heeft zoo mooi zitten vertellen! 'k Zal het u

allemaal 's oververtellen straks. En ik heb zulke lekkere kersen van haar gehad! Ik heb er wat voor u bewaard. Proef ze 's, Moeder!"

„Heerlijk! Ze vallen op een gloeienden steen. Ik heb zoo'n dorst."

„Dat treft. En kijk 's, Moe! Nadat de mevrouw weg was, heb ik dat eind gebreid."

„Zoo? En zoo netjes gelijk! Nou, meisje, je hebt je best gedaan, hoor! En hoe is het met de pijn in je rug?"

„O, dat gaat vandaag nogal."

„Dat dacht ik wel. Je bent zoo monter. — Nou denk ik ineens weer aan wat ik vannacht heb gedroomd."

„Prettig of akelig?"

„Akelig. Ik droomde dat je dood was. En dat ik 's avonds thuishkwam, en dat jij er niet was. Ik zie nog die leege kamer. Hè, zoo naar. 'k Heb zoo gehuild. Buurvrouw hoorde het aan den overkant; en die kwam toen vragen wat er aan scheelde. 'k Zeg, mensch, weet je 't nog niet? Elsje is dood."

„Dat is m'n lange leven, moet u maar denken."

„Ja. Dat zeggen ze ten minste. Nou, ik hoop het! O, Els, wat een zegen toch, dat ik je nog heb!"

„'k Wou maar dat u wat méér aan me had, Moeder. Als ik Janna was"

„Kind! schei toch uit! Janna is Janna; en *jij* bent *mijn* Els. En die zou ik nog voor geen duizend Janna's willen ruilen. G'loof dat maar vrij. Als *jij* hier zoo tevreden in je stoeltje zit, met zoo'n opgeruimd gezicht, dan maak je moeder zóó gelukkig en blij, dat ze niet weet wat ze meer van je zou moeten verlangen.” En ter bevestiging van haar woorden sloeg de goede vrouw haar stevigen arm om het dunne nekje van haar oilam, en kuste ze haar de bleeke kaakjes rood. „'k Hoop dat de Heer ons nog maar lang samen laat, kindje!”

Ja, dat hoopte Elsje ook, met haar heele hart. Die goede moeder! En dat ze nu nog pas, in haar moedeloosheid, had zitten zuchten, waar ze eigenlijk voor op de wereld was, en waarom de Heer haar maar niet weggenomen had, toen ze zoo ziek was. O, hoe schaamde ze zich daar nu over! En wat was ze dankbaar dat de Heer haar had laten leven! Ze wist nu dat de Heer haar niet voor niets op de aarde liet blijven, en, al zou ze waarschijnlijk nooit zulke dingen als Hans te doen krijgen, *zij* toch ook een taak te vervullen had; de taak om tevreden en blijmoedig het lijden te dragen, dat de Heer haar oplegde, en daarin den Heer te dienen, en haar lieve moeder tot blijdschap te zijn.

